

Презирете нас ви за које смо највише пострадали.

То што данас славите као државе- за то су Српкиње испратиле синове, да им се не врате...

Наши гробови су ваши темељи, сваког од вас који с таквим жаром презирете све српско, а све што косите, орете, сејете и жњете- све је црница са српског опанка.

Ви о данима жалости одлазите на гробља, ми у шуме, над јаме, на ливаде, пред вртаче, у камењаре...свукуд су моји.

Српкиња клекне, пригрли камен и тужи над њим.

Знате ли како је мајци кад камен именован детета дозива?!

И о тај камен сте ножеве отупили и преломили да не проговори, да не запева, да се не прекрсти..

Знате ли како је кад за оцем јутром пођете низа стране, па још даље, па најдаље од тог даље и у смирај дана стигнете у несмирај, пред неко папратиште и трње, и једној воштаници казујете онолико имена..?

Догори док отац свакога помене. Догорела би и да је она највећа...

Ја знам! Сваки Србин зна!

Знате ли како је кад вам таква места оставе у завет да до њих не заборавите пут, да сутра децу поведете јутром до све гушће папрати и трна, да они једнога дана знају куда ће о јутру са својом децом и воштаницом, а пут већ скаменио и обрасто у гору?

Ја знам! Сваки Србин зна!

И, није важно о којем ћете дану пут шуме, јаме, вртаче, потока, камењара, ливада...сваки је Србину задушница.

Толико мржње на све српско, а у години мањка дана колико је помена страдалништву рода мојега!

Где год нас је било нисте нам дали ни мира, ни живота, ни времена да се презиме запати...

Народ који је пострадао за све вас, за то што својим зовете моји су јуришали!

Живи и мртви у истом јуришу! Мртав је Србин и стизао и прстизао живога, да поново пострада...

И вазда вам Србин крив, а Србина нигде!

Ни кућишта, ни црквишта...

Да сте могли ливаде да прекољете, шуме у јаме, јаме у потоке, потоке да попијете...само да ништа српско не васкрсне...

Само се по вашој мржњи још зна где је било Србља, где је пострадао за сваког од вас, где вам је: „Помаже Бог“ називао, и где сте Бога у Србину хтели да убијете, да не посведочи...

Моја су села под земљом. Преславе, славе, сеоски вашари, прела, гувна, литије, крштења, опела...

Под земљом су ми оранице, воћњаци, жито, причести, манастири, искушеници, монаси, јеромонаси, игумани...

Косите ми и ђенете припрате и олтаре; жњете прађедове; сабирате у нарамке кржаве мараме и колевке; мељете кости у воденицама...

Презирете све српско јер знате да покажете где је све српско било, знате за све шуме, јаме, вртаче, камењаре, папратишта...презирете јер вам је то остало у завет!

Презирете све српско, а нигде Срба!

Срби вас сатрли, а нигде Срба!

Презирете што све то знате, боље од мене где су ми села, где су ми цркве, где су ми

Ђедови, где су косци и просци, где су младе у црнини и где је камен што се Српкиња свије над њим и залелече...

Презирете што се распорили, расчеречили, обезглавили, повадили све из мртвога па опет нисте стигли до Бога да и њега убијете, да не посведочи...

Презирете што Србин није стасао да остари, ни да се замомчи, ни да прохода...а већ би стасао за нож...

Што је јуришао за вас док сте ви пузали, док сте сваку чизму целивали, док сте се братимили са сваком звери, док је Србин јуришао за вас...

Ви о данима жалости на гробља- Србин где год застане.

Нема дана колико је у нас страдања, више нас је под откосима него на њима, свака свећа за стотину имена, па опет- ничег лепшег него СРбином се звати!

Куд толико презирете све српско- Господ нас више воли!

Где сте нас у црквама поклали и спалили- ту нисмо нестали но векујемо, ал знате ви то добро, зато с толико радости мрзите...

Нигде Срба, а свукуд Срби, због тога мрзите.

Један Србин да остане- то је српство једнако!

И тог једног да сатрете Господа у њему не можете- то је српство, једнако!

Залуду вам мржња, сагорећете у њој, и залуду ми спалисте и села и кости- није то огањ већ воштаница.

Њоме ћемо се у мраку познати, а ви ћете кидисати на месо не схватајући да га са својих костију тргате...

Ја све имам и све ми је дато. Тамо где мислите да сте сатрли све српско ја с Господњим миром седнем на ливаде, а ви ни претрчати не можете да се о спрски опанак не саплетете...

Онај опанак што је васкрсавао да поново пострада, за вас!

(ИН4С)